

تیم نوجوانان در ۳ پرده

دژاووی غرور و تعصب

سمیه مهدی پور

روزنامه‌نگار

دقیقه ۹۴ بازی ایران و مراکش این بار در جام جهانی نوجوانان ماجرا داشت. یوزهای نوجوان تا اتمام وقت‌های قانونی مسابقه از مراکش با یک گل پیش بودند ولی این برتری در وقت‌های اضافه و در دقیقه ۹۴ شکست تا بازی به ضربات پنالتی بکشد.

دیدار با مراکش و گلزنی در وقت‌های تلف شده موضوعی است که پیش از این هم در تقابل معروف شاگردان کارلوس کی‌روش در جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه با مراکش اتفاق افتاد و در آن دیدار بازیکن مراکشی، در دقیقه ۹۴ به اشتباه دروازه خود را در این دقیقه باز کرد تا یکی از شیرین‌ترین خاطرات ملی فوتبال ایران ثبت شود.

در این حال این اتفاق دژاوو گونه این بار به ضرر ایرانی‌ها بود و این مراکش بود که دوباره گلزنی کرد اما این بار این گلزنی به نفع حریف نبود تا در نهایت این نماینده آفریقا باشد که به مرحله بعدی جام جهانی صعود می‌کند.

در این قضیه شکی وجود ندارد که عملکرد کادرفنی و بازیکنان تیم فوق‌العاده بوده اما در این بین حسرت بزرگی برای ما بر جای ماند و آن هم این است که این تیم پتانسیل بالا رفتن تا مرحله نیمه‌نهایی را داشت اما پس از بازی با برزیل فضا به سمت تمام شدن تورنمنت برای بازیکنان رفت و به نوعی آنها اشباع شدند. البته شاید در بطن جامعه ما چنین معضلی وجود دارد که خرده دستاوردها چنان احساس رضایتی ایجاد می‌کنند که قدرت استفاده از تمامی پتانسیل‌ها را از ما می‌گیرد و این قضیه تنها به تیم نوجوانان

2

تیم فوق‌العاده بوده اما در این بین حسرت بزرگی برای ما بر جای ماند و آن هم این است که این تیم پتانسیل بالا رفتن تا مرحله نیمه‌نهایی را داشت اما پس از بازی با برزیل فضا به سمت تمام شدن تورنمنت برای بازیکنان رفت و به نوعی آنها اشباع شدند. البته شاید در بطن جامعه ما چنین معضلی وجود دارد که خرده دستاوردها چنان احساس رضایتی ایجاد می‌کنند که قدرت استفاده از تمامی پتانسیل‌ها را از ما می‌گیرد و این قضیه تنها به تیم نوجوانان

این تیم را رها نکنید

محمد نصرتی

مدافع اسبق تیم ملی

باخت تیم فوتبال نوجوانان مقابل مراکش در جام جهانی نوجوانان نااعادانه بود. در

ایست قلبی فوتبال گلخانه‌ای

مجید جلالی

مربی و کارشناس فوتبال

سبکی که سال‌هاست در فوتبال ما مُد شده، کار گلخانه‌ای است. بچه‌های با استعداد را جمع

یک خواهش تکراری

نوجوانان را فراموش نکنید

اکبر منتشلو

روزنامه‌نگار

بازی نوجوانان مقابل مراکش، بازی پایانی شاگردان حسین عبدی نبود، کاش می‌شد این را تالیپویی کرد و روی سر در فدراسیون فوتبال کشورمان نصب نمود. تا برخی مسئولان یادشان نرود که همین بازیکنان بازی باخته مقابل برزیل را با پیروزی به پایان بردند. در برابر انگلیس جانانه جنگیدند و مردانه باختند و در رویارویی در بازی حساس مقابل مراکش هم مثل بازی با انگلیس جوتیر از حریف بودند و در این بازی هم با سن کم، مردانه بازی کردند و باختند، باخت به مراکش از نظر برخی حذف نوجوانان بود، درست است این نوجوانان از این رقابت‌ها حذف شدند اما به طور حتم آنها از فوتبال ما حذف نشدند و فرصت‌های بی‌شماری را در پیش دارند که بتوانند برد مقابل قهرمان جهان را تکرار کنند. باخت به انگلیس و مراکش را جبران کرده و سال‌های سال برای فوتبال کشورمان افتخارآفرینی نمایند. شاگردان حسین عبدی در هر سه بازی نشان دادند چیزی از حریفان کم ندارند و آنقدر خوب بودند که با اندک فاصله‌ای از مدعیان فوتبال دنیا، از رقابت‌ها حذف شدند. آنها نشان دادند که با برنامه‌ریزی خوب، با استعدادیابی واقعی، با خودباوری و با یکدلی می‌توان جزو بهترین‌ها بود و فوتبال کشورمان می‌تواند آینده بهتری داشته باشد. نوجوانان با وجود حذف شدن از رقابت‌ها در دور دوم بازی‌ها، کاری را که باید می‌کردند و وظیفه‌ای که داشتند را انجام

بر نمی‌گردد. در هیچ جای تاریخ فوتبال ما هیچ‌گاه از تمامی پتانسیل‌های مان استفاده نکردیم و شاید اصلی‌ترین دلیلش هم این است که فوتبال و رقابت‌های مرتبط به آن همگی یک پکیج کامل ۹۰ دقیقه‌ای هستند که تا قبل از سوت پایان آن نباید به حس رضایت و سکون رسید. شاگردان حسین عبدی در بازی اول در این رقابت‌ها توانستند برزیل را شکست بدهند و سپس نمایش قابل دفاعی مقابل انگلیس داشتند و تنها چند دقیقه تا امتیاز گرفتن از این تیم فاصله داشتند. پس از دو نمایش خوب تیم رسانه‌ها به‌طور ویژه‌ای به تیم پرداختند و حتی سرمربی تیم هم مصاحبه مفصلی داشت و در بین این خوشحالی و تعریف و تمجیدها، انگار همه فراموش کردند که این رقابت‌ها هنوز برای ما ادامه دارد و نباید فضا را به سمتی برد که بازیکن جوان به این قضیه فکر کند که همه چیز با یک پیروزی و یک بازی خوب به پایان رسیده. در چنین فرآیندی کلیدواژه جاه‌طلبی گم می‌شود و این فضا باید هم از سمت رسانه‌ها و هم کادرفنی کنترل شود. حسین عبدی کار بزرگی برای تیم انجام داده و باید قدر دان او بود اما آن مصاحبه آن هم در میان یک تورنمنت و صحبت و تعریف تمجید کاری نیست که یک سرمربی با تجربه انجام می‌دهد چرا که به هیچ عنوان بازیکنان جوان تیم نباید به این نتیجه برسند که همه چیز تمام شده است. بازیکنان تیم نوجوانان همه زحمت خود را کشیدند اما اگر منصفانه به بازی با مراکش نگاه کنیم، تیم ما خیلی مستحق پیروزی و رسیدن به جمع هشت تیم برتر جهان نبود. حالا بماند که اگر صعود می‌کردیم و به مرحله یک چهارم نهایی هم می‌رسیدیم، هیچ‌کدام از مشکلات پایه‌ای فوتبال مان حل نمی‌شد و فقط خودمان

3

را بیشتر گول می‌زدیم. تیم ایران در ضربات پنالتی اصلاً خوب کار نکرد و بار دیگر یک پنالتی چپ بی‌موقع همه چیز را خراب کرد، به طوری که روحیه بقیه پنالتی‌زنان هم خراب شد. جدای از این مسئله و البته سایر مسائل فنی که باید سر موقع به آن پرداخته شود، بحث تعریف و تمجید گزارشگران و رسانه‌ها از آرشا شکوری و بعضی از بازیکنان تیم نوجوانان است. ما عادت داریم ناگهان یک نفر را چنان بالا ببریم که با سر به زمین بخورد و البته تجربه ثابت کرده که وقت مغرور شدن را هم بلد نیستیم. تیم نوجوانان ایران یک بار با عباس چمنیان به مرحله یک چهارم نهایی صعود کرده بود و در آن تورنمنت آلمان را ۴ بر صفر شکست داد تا اینکه در نهایت با نتیجه ۳ بر یک مقابل اسپانیا شکست خوردیم. پس نمی‌توان کار تیم حسین عبدی را بالاتر از تیم چمنیان قلمداد کرد اما به هر حال این تیم هم تیم شایسته‌ای بود که باید حفظ شود و از این شکست درس‌های زیادی بگیرد. در این تورنمنت بار دیگر بی‌دلیل و بدون حد و مرز بازیکنان و مربیان را بزرگ کردیم و ناگهان چنان انتقاداتی از آنها به عمل آوردیم که انگار در همان مرحله مقدماتی با بدترین نتایج شکست خورده‌اند. در واقع باید گفت از آن ور بام افتادن کار همیشگی ما است و در این تورنمنت هم ترک عادت نکردیم. از بازیکن تیم نوجوانان انتظار نمی‌رفت که در رویدادی به این حساسی پنالتی چپ بزنند و با سرنوشت یک تیم بازی کنند، هر چند که ما پنالتی‌های بعدی را هم آنقدر بد زدیم که به جرات باید بگوییم، حق تیم مراکش صعود از این مرحله بود و آنها در ضیافت پنالتی‌ها و حتی در جریان بازی بهتر از ما کار کردند. فوتبال ایران اگر از جام جهانی نوجوانان درس نگیرد، باید منتظر شکست‌های بعدی باشد.

نیمه اول هر دو تیم موقعیت داشتند که استفاده نکردند. در نیمه دوم مراکش بهتر از ایران ظاهر شد و مدام از سمت چپ روی دروازه ما حمله می‌کردند که سرانجام یکی از همین ارسال‌ها تبدیل به گل شد. حسین عبدی سرمربی تیم وقتی ضعف ایران را در سمت چپ دید، دو تعویض هم انجام داد

می‌کنند و به یک تورنمنت می‌برند و بعد هم تمام. این اتفاق حتی اگر با نتیجه‌گیری همراه باشد، پیشرفت واقعی نیست. بس است این فوتبال گلخانه‌ای بی‌فرجام. تیم نوجوانان را حمایت می‌کنیم هزینه سنگین می‌کنیم تا موفق شویم. این روش گلخانه‌ای است نه پایه‌ای. متأسفانه در حال حاضر همه چیز فوتبال ما لیگ برتر شده، ما

اما سرانجام ما از همین نقطه گل خوردیم. در سایر خطوط خوب بودیم؛ هم در فاز دفاع و هم خط حمله. البته بدموقعی گل خوردیم. حیف بود این تیم حذف شود زیرا پتانسیل صعود به مراحل بالاتر را داشتیم. حمایت خوبی هم از این تیم شده بود. در ضربات پنالتی آنها بهتر از ما عمل کردند و ما حتی

دامنه‌ای نداریم که بخواهیم قله‌ای خوب داشته باشیم و با این شرایط حالا حالا باید در فوتبال ناکام باشیم. برای عبور از این وضعیت باید نسخه‌تازه‌ای داشته باشیم. نسخه این است که سبک ریل‌گذاری را جایگزین سبک گلخانه‌ای کنیم و به ایجاد ساختار برای حفظ و شکوفایی استعدادها بیندیشیم.

شانس این را هم داشتیم که با برگرداندن پنالتی در VAR شانس صعود دوباره را داشته باشیم اما متأسفانه این اتفاق نیفتاد. در جام جهانی زمان زدن چپ نبود و باید کادرفنی بازیکن را توجیه می‌کرد که چنین کاری را انجام ندهد. حسین عبدی و این تیم باید حفظ شوند و

فوتبال ایران نباید چوب نبود ریل‌گذاری و برنامه‌ریزی بی‌حساب و کتاب را بخورد. این بچه‌ها یک چیزی را با قدرت ثابت کردند. نوجوانان ایران در جام جهانی نشان دادند فوتبال ایران ظرفیت‌های بسیار بالایی دارد و اگر زیر چتر حمایت قرار گیرند، بسیاری از مطالبات این فوتبال را در آینده محقق می‌کنند. استعدادهای

نقش پررنگ احساسات در نتایج نوجوانان

چرا علی آقا به اندونزی نرفت؟

حامد جبرودی

روزنامه‌نگار

برند و ۲ بار دروازه ایران را باز کنند و به پیروزی برسند. مانند وضعیت مشابهی که در بازی با مراکش به وجود آمد و با اینکه تیم نوجوانان تا دقایق پایانی بازی پیش بود، در دقیقه ۹۴ دروازه‌اش باز شد و در ضربات پنالتی هم بازی را به حریف آفریقایی خود واگذار کرد. در این دو بازی بود که نقش احساسات به خوبی نمایان شد و وقتی نوجوانان بازی‌های برده را مساوی کردند یا عقب افتادند، نتوانستند به حالت عادی خود بازگردند و به نتیجه لازم دست پیدا کنند. اوج این عدم تمرکز و تصمیمات احساسی در ضربات پنالتی دیده شد. جایی که حسام نغری با ضربه چپ توپ را به بیرون زد و دروازه‌بان مراکش هم ضربه کسری طاهری را با وجود تکرار شدن آن، دو بار در اختیار گرفت. واقعیت این است که در فوتبال ایران، احساسات نقش بسیار تعیین‌کننده‌ای دارد تا تاکنیک تیمی، چه یحیی گل محمدی و مهدی طارمی بخواهند چپ بزنند و چه حالا بازیکن نوجوانان. در اینجااست که نشان می‌دهند در رده نوجوانان ۷۰ درصد فوتبال غریزی بازی می‌شود و ۳۰ درصد تاکتیک نقش دارد اما وقتی در رده جوانان این نسبت ۵۰-۵۰ می‌شود یا در رده امید و بزرگسالان ۸۰ درصد تاکتیک تیمی تعیین‌کننده است و بحث علم فوتبال به میان می‌آید، فوتبال ما کم می‌آورد. وگرنه اگر اینطور نبود، علی آقاراحت می‌توانست سوار هواپیما شود و بازی تیم شاگرد سابقش حسین عبدی را ببیند. اینطور نیست؟

مسابقات خوب بودند. آرشا شکوری، یعقوب برارجه، کسری طاهری، امیرمحمد رزاق‌نیا و اسماعیل قلی‌زاده بازیکنانی هستند که آینده درخشانی دارند و می‌توانند در آینده حرف‌های زیادی برای گفتن داشته باشند. این تیم در آینده‌ای نزدیک تیم جوانان را تشکیل خواهند داد.

ضیافت‌های پنالتی دنیا، هیچ تحلیلی نمی‌شود گذاشت. این باخت و حذف چیزی شبیه ایست قلبی بود. داری بازی می‌کنی، حال خوبی هم داری اما بی‌هواقلبت می‌گیرد و جهان روی سرت آوار می‌شود. این قصه پرغصه پنالتی‌هاست. خیلی روی این ضربات مرگبار تمرکز نکنید و به آینده بیندیشید.

